शाल्वावृकाणां स्त्रीणां च स्वैरिणीनां सुरद्विषः ।
सख्यान्याङ्कुरनित्यानि नूनं नूनं विचिन्वतां ॥ १० ॥
शुक उवाच ॥ इति ते ह्वेलितैस्तस्या आश्वस्तमनसोऽसुराः ।
जह्रसुर्भावगम्भीरं दद्रुश्चामृतभाजनं ॥ ११ ॥
ततो गृहीत्वामृतभाजनं हरिर्बभाष ईषत्स्मितशोभया गिरा ।
यद्यभ्युपेत क्वच साधसाधु वा कृतं मया वो विभजे सुधामिमां ॥ १२ ॥
इत्यभिव्याहृतं तस्या आकर्ण्यासुरपुंगवाः ।
अप्रमाणविदस्तस्यास्तत् तथेत्यन्वमंसत ॥ १३ ॥
अथोपोष्य कृतस्नाना हुत्वा च हविषानलं ।
दत्त्वा गोविप्रभूतेभ्यः कृतस्वस्त्ययना द्विजैः ॥ १४ ॥
यथोपजोषं वासांसि परिधायाहतानि ते ।
कुशेषु प्राविशन् सर्वे प्राग्ग्रेष्वभिभूषिताः ॥ १५ ॥
प्राङ्मुखेषूपविष्टेषु सुरेषु दितिजेषु च ।
धूपामोदितशालायां जुष्टायां माल्यदीपकैः ॥ १६ ॥
तस्यां नरेन्द्र करभोरुरुशद्दुकूलश्रोणीतटालसगतिर्मदविह्वलाक्षी ।
सा कूजती कनकनूपुरसिञ्जितेन कुम्भस्तनी कलशपाणिरथाविवेश ॥ १७ ॥
तां श्रीसखीं कनककुण्डलचारुकर्णनासाकपोलवदनां परदेवताख्यां ।
संवीक्ष्य संमुमुहुरुत्स्मितवीक्षणेन देवासुरा विगलितस्तनपट्टिकान्तां ॥ १८ ॥
असुराणां सुधादानं सर्पाणामिव दुर्नयं ।
मत्वा जातिनृशंसानां न तां व्यभजदच्युतः ॥ १९ ॥
कल्पयित्वा पृथक्पङ्क्तीरुभयेषां जगत्पतिः ।
तांश्चोपवेशयामास स्वासु स्वासु च पङ्क्तिषु ॥ २० ॥